

налъ. Но никой не му се обади́лъ. Пакъ подсвирналъ. Пакъ никой не му се обади́лъ. И трети пжть подсвирналъ. Пакъ сжщото. Тогава започналъ да вика:

— Рибке, златна рибке, сестрице, ела... Нали азъ ти подарихъ живота, нали ми обеща, че всѣка нощъ ще идвашъ?...

Никой не се обаждаль. Започнало да се съмва. Богатиятъ братъ видѣлъ на дъното на морето изсипанитѣ си жълтици и, безъ да му мисли много, се хвърлил въ водата да ги събира. Стигналъ до жълтицитѣ, напълнилъ пазвата си, но когато поискалъ да излѣзе, нѣщо го за-

дърпало на дъното. Скжсаната дреха на бедния му братъ се била закачила и оплела въ камънитѣ и не давала на убиеца да изкочи... Той зариталь, помжчилъ се да викне, но нагълталь солена вода и почналъ да се дави...

— Добре, че

всичко това бѣше сънь! — извикалъ и се стресналъ завистливиятъ братъ, събудилъ се и се прекръстилъ.

И разбраль той следъ това, че животътъ е по-скжпъ отъ всѣко богатство.

ЩУРЕЦЪ ГУРБЕТЧИЯ

Есень пристжпи, заплака,
повлѣче мъгли горнякътъ,
клони наведе гората,
припадна тжга въ нивята.

Сепна се Щурчо, възседна
врано си конче стъкмено,
метна гждулка презъ рамо
и тръгна подслонъ да търси.

Обходи равно Загоре,
преброди ширни ливади,
погледа поле заспало
и въ тжжна дрѣмка балкани,

Потърси знатна дружина,
потърси вѣрни акрани*),
никой го, брате, не срещна,
нито пжкъ вжщи покани.

Та спрѣ си врано той конче,
край тжжна рѣка Марица,
кждрава грива истри му,
напои съ бистра водица.

Па брѣкна въ струнни дисаги,
извади зимна премѣна:

*) Акрани-другари, връстници.